

μεις μου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Σάμ. : Ἄσμ.

Ὡς τ' ἀκουσεν ὁ Διγενὴς ἀδρειεύτη κ' ἐσηκώθη Κέρκ. 3) Ἐνδυναμοῦμαι, γίνομαι ἰσχυρὸς πολλαχ. : Τοῦ ἁγίου Ἀντρέου ἀντρεῖται τὸ κρύο Ἀθῆν. Αἴγιν. κ. ἀ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 317 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «ἀγάπη ποῦ 'ς τὰ βάσανα ἀντρεῖται καὶ πληθύνει». 4) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αὐξάνομαι Ἡπ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Τρίκκ.) κ. ἀ. : Γνωμ. Ἀπὸ τ' ἁγί- Ἀδρεὸς ἡ μέρα ἀδρειεύεται Κεφαλλ. Πβ. ἀντρεῖώνω.

άντρεϊόβλαχος ὁ, ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 220 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος. Ὁ Χάρων ὡς τραχὺς καὶ σκαιὸς Βλάχος : Ἄσμ. Κάτου 'ς τὸ Μοργά, κάτου 'ς τὸ περιγιάλι, σέρνει ὁ ἀντρεϊόβλαχος ἐντὶ ἀδελφούς δεμένους. Συνών. Χάρος.

άντρεϊοπόλεμος ὁ, ἀμάρτ. ἀντρεϊοπόλιμος Μακεδ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος καὶ τοῦ οὐσ. πόλεμος. Πόλεμος γενναίως διεξαγόμενος : Ἄσμ. Δὲν εἶναι κινδὺς ποῦ 'ξίρις κί ποῦ 'σου μαθημένους, ἰδῶ εἶναι ἀντρεϊοπόλιμους κ' Ἑλληνικά ντουφέκια.

άντρεῖος ἐπίθ. σύνηθ. ἀδρεῖος Μέγαρ. κ. ἀ. Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνδρεῖος. 1) Γενναῖος σύνηθ. : Φρ. Κάνω τὸν ἀντρεῖο (κομπάζω ἐπὶ γενναιότητι). 2) Ἰσχυρὸς, δυνατός, ἐπὶ ζῶων Μέγαρ. : Ἀδρεῖο ἄλλογο - μονάρι.

άντρεϊοσύνη ἡ, Ἡπ. ἀντρεῖοσύνη Ἡπ. — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 117 Ἰδραγούμ. Σαμοθρ. 114 ἀδρειοσύνη Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) ἀδρειοσύνη Ἐθράκ. (Αἰν.) ἀδρειογισσύνη Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀντρεϊοσύνη Κύπρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β 1227 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) Ὁ τύπ. ἀντρεϊοσύνη ἔχει τὸ κ ἐκ τροπῆς τοῦ γι εἰς κ ὡς καὶ ἀντρεῖωμένος-ἀντρεϊωμένος κττ. Πβ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 52.

Γενναιότης, ἀνδρεία ἐνθ' ἀν. : «Καὶ τὴν ἀρετὴ... τὴν φαντάζονταν ὁ ἀρχαῖος γεμάτη ἀντρεϊοσύνη» Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ. Δὲν εἶδα τὴν παλληκαριὰ κι οὐδὲ τὴν ἀντρεῖοσύνη Ἡπ. Πάνω 'ς τὲς παιδικιwsύνες σου, πὰ 'ς τὲς παλ-ληκαρκές σου, πὰ 'ς τὲς ἀντρεϊοσύνες σου, πὰ 'ς τὲς ἀντρεϊαρκές σου Κύπρ. — Ποίημ. Ἦταν ὁ Βάρδας ὁ Σκληρὸς κορφὴ τῆς ἀντρεῖοσύνης ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «νὰ δεῖξῃ ἀπάνω 'ς τ' ἄλλογο τέχνη κι ἀντρεῖοσύνη». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα 1.

άντρεϊότη ἡ, Ζάκ. Σίφν. Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνδρεϊότης. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 1061 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τὸ περασμένο κάμωμα τῆς ἀντρεϊότης πάλι | μοῦ πλήθυνε τὴν παιδωμή, μοῦ πλήθυνε τὴ ζάλη». Γενναιότης, ἀνδρεία ἐνθ' ἀν. : Ἀπὸ ἀντρεϊότη κι ἀπὸ ὠραιότη ὅλα τὰ πράματα γίνονται Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα 1.

άντρεϊοχόρταρο τό, Εὐβ. (Κάρυστ.) ἀδρειοχόρταρον Β.Εὐβ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖος καὶ τοῦ οὐσ. χορτάρι. Χόρτον τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας τρώγουν οἱ ἀντρεῖωμένοι.

άντρεῖωμένα ἐπίρρ. ΔΣολωμ. 54 Ἰδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 177

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀντρεῖωμένα. Γενναίως, ἀνδρείως ἐνθ' ἀν. : «Δὲ δέχεται μονάχα ἀντρεῖωμένα τὴν πίεσιν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων, παρὰ καὶ ἀγωνίζεται ἐπιθετικά» Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ. Ἐδῶ βλέπει ἀντρεῖωμένα | νὰ φρονοῦν παρὰ ποτὲ ΔΣολωμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 4031 (ἐκδ. JSchmitt) «ὅλοι ἀντρεῖωμένα ἐβάλθησαν καὶ συντροφίαν τοῦ κάμνου». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρεῖώνω Ἡπ. Πελοπν. Πόντ. (Οἶν.) Χίος κ. ἀ. ἀντρεῖώνω Εὐβ. (Κονίστρ.) Μακεδ. (Σέρρ.) ἀντρεῖώνω Πόντ. (Κερασ.) κ. ἀ. ἀδρειώνω Δαρδαν. ἀδρειώνω Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀντρεῖώνω LRoussel Grammaire 320 — Λεξ. Βλαστ. Μέσ. ἀντρεῖώνομαι Πελοπν. (Γορτυν.) ἀντρεῖώνομαι Παξ. ἀντρεῖών-νομαι Κύπρ. ἀντρεῖώνομαι Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀδρειώνομαι Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Οἶν.) ἀδρειγισώνομαι Ἐθράκ. (Σαρεκκλ.) ἀδρειώνομαι Ἐθράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) ἀντρεῖώνομαι ΣΣκίπη Κολχ. 61 ἀντρεῖοῦμαι Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ.) ἀντρεῖοῦμαι Πόντ. (Κερασ.) Μετοχ. ἀντρεῖωμένος κοιν. καὶ Πόντ. ἀντρεῖωμένος πολλαχ. καὶ Πόντ. ἀντρεῖο-μένους βόρ. ἰδιώμ. ἀδρειωμένος Ἀνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Σύμ. κ. ἀ. ἀδρειωμένος Κρήτ. ἀδρειωμένος Κρήτ. ἀδρειγισμένος Ἐθράκ. ἀντρεῖογισμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδρειγισμένους Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἀντρεῖογισμένος Κύπρ. (Καρπασ. Πάφ.) ἀδρειογισμένους Σαμοθρ. κ. ἀ. ἀντρεῖωμένος Ἰων. (Καράμπ.) Τήλ. — ΕΣτρατουδ. Κρητικ. ἐμπνεύς. 21 ἀδρειω-μένος Κρήτ. ἀντρεῖομένους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀντρεῖώνομαι. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνδρειοῦμαι, ἐξ οὗ ὁ τύπ. ἀντρεῖοῦμαι. Καὶ ὁ τύπος τῆς μετοχ. ἀντρεῖωμένος μεσν.

1) Γίνομαι ἀνδρεῖος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ.) κ. ἀ. : Αὐτὸ τὸ γέινουρον δέλ' πῶς ἀντρεῖώνισι (αὐτὸ τὸ ὄνειρον σημαίνει ὅτι θὰ γίνῃς ἀνδρεῖος. δέλ' = δηλοῖ) Ἡπ. Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα ἀνδρεῖον Δαρδαν. Ἡπ. 2) Συγκεντρῶ, καταβάλλω πάσας τὰς δυνάμεις μου, ἰδίᾳ ἐπὶ ἀσθενῶν προσπαθούντων νὰ ἐγερθοῦν ὀρμητικῶς Ἐθράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἀνθίσταμαι ἐρρωμένως Ἡπ. — ΣΣκίπης ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Κι ὅσο περὶ ἀντρεῖνεσαι ὕστερα, τόσο κι αὐτὸς θεριεύει ΣΣκίπης ἐνθ' ἀν. 4) Μεγαλῶνω σωματικῶς, εἰσέρχομαι εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἐπὶ νέου Ἐθράκ. (Σαρεκκλ.) Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) — LRoussel ἐνθ' ἀν. : Ἀρκινᾷ τδαὶ ἀντρεῖών-νεται ὁ γιός της (ἀρκινᾷ = ἀρχίζει) Κύπρ. Πβ. ἀντρεο-πατῶ 1. 5) Αὐξάνομαι Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἡπ. Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Γορτυν. Λακεδ. Λακων. Οἶν.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν.) Χίος κ. ἀ. : Ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ἀντρέα ἀντρεῖώνει ἡ ἀντρεῖώνεται ἡ μέρα Γορτυν. Κονίστρ. Λακεδ. Χίος κ. ἀ. Τ' ἁγι- Ἀντρέα κάμνου κόλλυβα γὰ ν' ἀντρεῖωθοῦν τὰ σπαρτὰ Ἡπ. Ἀδρεῖας, ἀδρειώνεται ἡ μέρα Οἶν. Ὁ δειμῶς ἀντρεῖοῦται γὰ ὥς τὰ Φῶτα γὰ ἀφ' τὰ Φῶτα (ἡ σφοδρότης τοῦ χειμῶνος συμπίπτει περὶ τὸν χρόνον τῶν Φώτων) Ἰνέπ. Πβ. καὶ Πεντάτευχ. (ἐκδ. Hesseling) Γέν. 7, 18 «καὶ ἀντρεῖώθηκαν τὰ νερά καὶ ἐπλήθυναν πολλὰ ἐπὶ τὴν ἡγῆ». Μετοχ. 1) Γενναῖος, ἀνδρεῖος κοιν. καὶ Πόντ. : Παροιμ. φρ. Ὁ φρόνιμος νικᾷ τὸν ἀντρεῖωμένο (ἡ φρόνησις νικᾷ τὴν ἀνδρείαν) κοιν. Ἀλλοίμονον 'ς τὸν ἀντρεῖωμένο σὰν τὸν πιά-σουν τρεῖς σπασμένοι (οἱ πολλοὶ καὶ ἀσθενέστεροι ὄντες καταβάλλουν τὸν ἰσχυρὸν) σύνηθ. Σὲ βοηθᾷνε, λυγερή, καὶ φαίνεσαι ἀντρεῖωμένη (ἐπὶ τῶν στηριζομένων εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν ἄλλων) Πελοπν. || Φρ. Ἀδρειγισμένους ἔρχεται, ροῦπες

